

Arrest

nr. 252 956 van 16 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BOGAERDE, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2013 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter te Dinant, wegens poging tot oplichting. Op 19 juli 2013 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker wordt op 17 november 2014 door de correctionele rechtbank Namen, afdeling Dinant veroordeeld wegens poging tot oplichting.

Op 10 februari 2020 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst, omwille van zijn betrokkenheid bij een poging tot oplichting en deelname aan bendevoorming.

Op 10 februari 2020 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 10 april 2020 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 10 april 2020 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 7 oktober 2020 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, wegens poging tot oplichting.

Op 23 november 2020 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen voornoemd bevel wordt verworpen bij arrest nr. 252 942 van 16 april 2021.

Op 23 november 2020 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 9 december 2020 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Spanje.

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: T. N. (...)

Voornaam: E. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bafang

Nationaliteit: Kameroen

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 23.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 09.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19.07.2013.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Sint-Gillis op 11.02.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst of naar Spanje een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3

EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot oplichting, feit waarvoor hij op 17.11.2014 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dinant tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming deelname, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar. Op 09.02.2020 werd betrokkene op heterdaad betrapt toen hij iemand poogde op te lichten (valsmunterij dossiernummer HV.20.LP.001491/2020 PZ VILVOORDE-MACHELEN). Uit het vonnis dd. 07.10.2020 blijkt dat hij betrokken was bij een criminele organisatie die wereldwijd opereert om mensen op te lichten. De buit werd via diverse landen met de hulp van diverse personen van Kameroense afkomst in kleine bedragen via money transmitters naar België versluisd, wat wijst op een goed georganiseerd helpersnetwerk. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Ook het gegeven dat betrokkene reeds in het verleden veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten maakt dat de kans op recidive duidelijk aanwezig is. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt;

Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de Vreemdelingenwet uitspraak op basis van de synthesememorie, die als volgt luidt:

"SAMENVATTING MIDDELEN

Enig middel: schending van:

- artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht

Samenvatting:

Er was geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken. Bovendien werd er al evenmin een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd. Verzoeker is na een eerder bevel in 2013 vrijwillig teruggekeerd naar Spanje waar hij vervolgens jaren gewoond heeft. Aldus werd er reeds niet voldaan aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, is deze bepaald op een maximum van drie of vijf jaar en rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene. In uitzonderlijke gevallen, wanneer de verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" kan een langere termijn worden opgelegd. Het is evident dat hoe langer het inreisverbod is, hoe zwaarder de feiten zijn en dus ook hoe meer het inreisverbod moet gemotiveerd worden. Uitgangspunt is maximum 3 jaar. Dat wordt maximum 5 jaar bij fraude. Een inreisverbod van langer, in casu tien jaar, is een verbod in feite voorbehouden voor zware criminelen en terroristen die de staatsveiligheid bedreigen. De Vreemdelingenwet spreekt niet voor niets over een ernstige bedreiging van de openbare orde. De bestreden beslissing weerstaat de toets aan die ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid niet. Verzoeker heeft in België zelfs geen oplichting gepleegd. Hij werd enkel veroordeeld voor een poging tot oplichting. Verweester faalt om aan te tonen hoe een poging tot oplichting een ernstige bedreiging van de openbare orde inhoudt. Van een nieuw gevaar op schending van de openbare orde is er evenmin sprake. Zoals voorzegt: verzoeker heeft een stommitieit begaan en werd daarvoor reeds gestraft. Na 9 maand gevangenschap voor een loutere poging (verzoeker heeft geen euro onvreemd) heeft hij zijn lesje wel geleerd. Kortom, er is niet voldaan aan de voorwaarden voor een inreisverbod, laat staan voor een termijn van maar liefst tien jaar. Verweester staft het argument van verzoeker in haar nota met opmerkingen. Verweester verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 21.12.2017. In dat arrest werd een inreisverbod voor een kortere duur voor zwaardere feiten bevestigd. Alsdan werd er een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoorming en poging tot gewone

diefstal. In casu werd er 10 jaar inreisverbod opgelegd voor een louter poging tot oplichting... De beslissing is ongegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Door de gemachtigde is toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, bepaling dewelke luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Te dezen wordt er in toepassing van het vierde lid van deze bepaling een inreisverbod opgelegd van meer dan vijf jaar, met name tien jaar, omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Er wordt daarbij gemotiveerd dat verzoeker op 7 oktober 2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar nadat hij zich schuldig heeft gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoering deelname. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Ook het gegeven dat verzoeker reeds in het verleden veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten maakt dat de kans op recidive duidelijk

aanwezig is. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van verzoeker leidt de gemachtigde af dat verzoeker een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt en wordt besloten tot een termijn van tien jaar voor het inreisverbod. Derhalve stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat, zowel wat het opleggen van het inreisverbod betreft, als wat betreft de keuze van de geldingstermijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het vierde lid van de voormelde bepaling, dat toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen met het oog op het waarborgen van de openbare orde of de nationale veiligheid. Te dezen wordt wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd. In de mate het middel gesteund is op de veronderstelling dat de maximumduur voorzien bij artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd opgelegd, is het dan ook niet dienend.

De kritiek dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend mist relevantie omdat het bestreden inreisverbod niet gestoeld is op de vaststelling dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag, waar zij betoogt dat niet zou voldaan zijn aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod. Immers artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet betreft een zelfstandige rechtsgrond op grond waarvan de gemachtigde kan besluiten tot een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De verzoekende partij betoogt dat *“een inreisverbod van tien jaar, in feite voorbehouden is voor zware criminelen en terroristen die de staatsveiligheid bedreigen”*. Het standpunt van de verzoekende partij vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waaruit niet blijkt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel mogelijk zou zijn in de door de verzoekende partij vermelde gevallen. Het volstaat in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat door de gemachtigde wordt gemotiveerd om welke redenen de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de verzoekende partij, gelet op diens herhaalde betrokkenheid bij gelijkaardige strafrechtelijke feiten, blijk geeft van een manifest criminele ingesteldheid, met een duidelijke kans op recidive. Rekening houdend met de terugkerende aard van de strafrechtelijke inbreuken besluit de gemachtigde terecht dat de verzoekende partij geacht moet worden een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde te vormen, mede gelet op de maatschappelijke impact ervan. Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat de door haar gepleegde strafrechtelijke feiten, die niet betwist worden doch geminimaliseerd, onvoldoende ernstig zijn om te doen besluiten tot een inreisverbod van tien jaar, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht of artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC